

Τα δογματικά ατοπήματα των «μαρτύρων του Ιεχωβά» (Γεωργία Μουλοπούλου, πτυχιούχος στον Ελληνικό Πολιτισμό - μάστερ Θεολογίας)

/ [Πεμπτούσια](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=176103>)

Στη διαμόρφωση της δογματικής διδασκαλίας τους σημαντικό ρόλο διαδραματίζει πάλι η εταιρεία «Σκοπιά». Αυτή παρουσιάζεται ως θρησκευτική οργάνωση με λατρευτική ζωή. Αυτό, όμως, δεν είναι το αληθινό «λατρευτικό» της πρόσωπο[1]. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά δεν έχουν καθιερωμένα μέλη στη θεία λατρεία. Οι λέξεις «ιερέας» και «ναός»[2] δεν αναφέρονται, γιατί μισούν ιδιαίτερα τον κλήρο και επιτίθενται με ιδιαίτερη σφοδρότητα εναντίον της Χριστιανικής Εκκλησίας και όλων των άλλων θρησκειών. Επομένως, τυχόν αναφορές στα ελληνόφωνα βιβλία και περιοδικά της οργάνωσης σε εκκλησίες, επισκόπους, πρεσβυτέρους και διακόνους είναι για να εξαπατώνται οι Ορθόδοξοι και να προωθείται ο προσηλυτισμός τους[3].

Επιπρόσθετα, πρέπει να επισημάνουμε τη μη συμμετοχή των γυναικών στο «Κυβερνών Σώμα» και σε θέσεις «επισκόπων» και «πρεσβυτέρων» καθώς και την αποχή των Μαρτύρων του Ιεχωβά από κάθε φιλανθρωπικό έργο. Οποιαδήποτε βοήθεια παρέχουν έχει ως αποδέκτες μέλη της οργάνωσης και τα υποψήφια θύματά τους[4]. Η σύγκριση ανάμεσα στους «χρισμένους» και στους «προβατοειδείς» μάς οδηγεί στο εξής συμπέρασμα: οι «χρισμένοι» είναι η ελίτ της οργάνωσης, ενώ οι «προβατοειδείς» οι πληβείοι της «Σκοπιάς» οι αφοσιωμένοι στην επιτυχία των σκοπών της[5].

Σχετικά, τώρα, με τη διδασκαλία τους περί της χιλιετούς Βασιλείας, στηρίζονται στην ερμηνεία των έξι ημερών της δημιουργίας μέσα από το πρίσμα του Ψαλμ. 89,4 «...χίλια έτη έν όφθαλμοίς σου ώς ή ήμέρα ή χθές» ή του Β' Πέτρου 3,8 «...μία ήμέρα παρά Κυρίω ώς χίλια έτη καί χίλια έτη ώς ήμέρα μία». Αυτή οδήγησε στον συσχετισμό της όγδοης ημέρας με τις χιλιαστικές αντιλήψεις για την ιστορία[6]. Η θεώρηση αυτής της ιστορίας χρησιμοποίησε και το Αποκ. 20, 2-3, όπου ο άγγελος «έκράτησε τόν δράκοντα, τόν ὄφιν τόν άρχαϊον, ὅς ἔστι Διάβολος καί ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανών τήν οἰκουμένην καί ἔδησεν αὐτόν χίλια ἔτη, (...) ἵνα μή πλανᾷ ἔτι τά ἔθνη, ἄχρι τελεσθῆ τά χίλια ἔτη μετά ταῦτα δεῖ αὐτόν λυθῆναι μικρόν χρόνον»[7]. Η διάρκεια του παρόντος κόσμου υπολογίσθηκε σε έξι χιλιετίες. Μετά το πέρας αυτών των χιλιετιών θα έλθει η εβδόμη χιλιετία που ταυτίζεται με τη χιλιετή Βασιλεία σύμφωνα με το Αποκ. 20, 1-15[8]. Η παράδοση, επομένως, για χιλιετή Βασιλεία του Χριστού αρχίζει από το Βιβλίο της Αποκάλυψης[9].

Συγκεκριμένα, η δογματική τους διδασκαλία έχει ως εξής:

A. Η Θεοπνευστία της Αγίας Γραφής. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά θεωρούν ότι η θεοπνευστία της Αγίας Γραφής αφορά σε όλο το περιεχόμενό της. Με την πάροδο των αιώνων, έγιναν κάποια αντιγραφικά λάθη ή και σκόπιμες νοθεύσεις, οι οποίες αποδίδονται από τους Μάρτυρες του Ιεχωβά σε φωτισμό από το Άγιο Πνεύμα. Οι φωτισμένοι επιστήμονες, όμως, έχουν αποκαταστήσει το κείμενο της Βίβλου - εννοούν, ασφαλώς, τη Μετάφραση του Νέου Κόσμου- στην αρχική μορφή του. Αυτό σημαίνει ότι «σήμερα οι πληροφορίες της Βίβλου είναι οι ίδιες, όπως τις έδωσε ο Θεός σ' εκείνους που την πρωτοέγραψαν»[10].

Για παράδειγμα, στη θεία αποκάλυψη αποδόθηκε η ιδέα του J. Rutherford, με την οποία ήθελε να δικαιολογήσει τη θέση εκείνων των μελών που περιλαμβάνονταν στον λεγόμενο «πολύ όχλο» του χωρίου της Αποκάλυψης 7, 9-17. Η θέση της εταιρείας είναι ότι ο πρόεδρος της και το «Κυβερνών Σώμα» ανήκουν στους «χρισμένους» συγκυβερνήτες του Χριστού, δηλ. στους 144.000. Επίσης, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά θεωρούν ότι οι «Γραφικές Μελέτες» και τα περιοδικά τους

είναι θεόπνευστα και πως μέσω αυτών τα μέλη θα κατανοήσουν τη Βίβλο και θα λάβουν μέρος στη Βασιλεία του Χριστού[11].

Ο ισχυρισμός των Μαρτύρων του Ιεχωβά για θεόπνευστη Βίβλο είναι ανυπόστατος. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά έχουν εφεύρει τη δική τους Γραφή. Ο σεβασμός τους στο πρωτότυπο κείμενο κατά τη «Μετάφραση του Νέου Κόσμου» φαίνεται από την τοποθέτηση του ονόματος «Ιεχωβά», σε 7.000 περίπου σημεία της Παλαιάς Διαθήκης και της Καινής Διαθήκης. Για να δικαιολογήσουν την πράξη τους αυτήν, ισχυρίζονται ότι αρχικά υπήρχε το «Ιεχωβά». Εν τούτοις, οι αντιγραφείς της Αγίας Γραφής έγραφαν τους «τίτλους» «Θεός» ή «Κύριος» στη θέση του ονόματος «Ιεχωβά», επειδή οι άνθρωποι τότε δεν πρόφεραν το όνομα του Θεού από δεισιδαιμονία. Οι συγγραφείς της «Μετάφρασης του Νέου Κόσμου» «έκριναν ότι οι λόγοι για τους οποίους είχε αφαιρεθεί το όνομα «Ιεχωβά» δεν ήταν καλοί. Γι' αυτό, το ξανάβαλαν στη Γραφή εκεί που έπρεπε»[12].

Οι μεταφραστές της Βίβλου, ως «χρισμένοι», θεωρούσαν ότι ήταν ισάξιοι των συγγραφέων των βιβλίων της Καινής Διαθήκης και του Χριστού και ανώτεροι από τους συγγραφείς των βιβλίων της Παλαιάς Διαθήκης, διότι οι τελευταίοι δεν ήταν «χρισμένοι» με «Άγιο Πνεύμα».[13] Αυτό σημαίνει ότι το «Κυβερνών Σώμα» μπορεί να επεμβαίνει στο κείμενο της Αγίας Γραφής και να το ερμηνεύει κατά το δοκούν. [14] Κανένας, όμως, δεν ωφελείται από το Ευαγγέλιο, εάν δεν κατέχεται από αγάπη για τον Χριστό[15].

(Συνεχίζεται)

[1] Α. Αλεβιζόπουλος, *Μάρτυρες του Ιεχωβά και Ορθοδοξία. Η Λατρεία της Σκοπιάς*, τ. Γ', (Αθήνα: εκδ. Διάλογος, 1995), σ. 57.

[2] Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά απορρίπτουν τους ναούς ως τόπους λατρείας του Θεού. Έχουν τις αίθουσες βασιλείας για τις συγκεντρώσεις τους. Βλ. Κόκορης, *Ορθόδοξος Αντιαιρετική...*, Όπ.π., σ. 59.

[3] Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 164-165. Αλεβιζόπουλος, *Η Λατρεία...*, τ. Α', Όπ.π., σ. 44. Πρβλ. Του ιδίου, *Μια Δικτατορία ...*, Όπ.π., σ. 45.

[4] Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 167.

[5] Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 281.

[6] Παπαδόπουλος, Όπ.π., σ.195.

[7] Αποκ. 20, 2-3, Παν. Τρεμπέλας, *Η Καινή Διαθήκη Μετά Συντόμου Ερμηνείας*, (Αθήνα: εκδ. ο Σωτήρ, 1974¹⁸), σ. 1053.

[8] Αποκ. 20, 1-15, Τρεμπέλας, (1974¹⁸), *Όπ.π.*, σ. 1053-1055.

[9] Παπαδόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 195-196.

[10] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 168-169.

[11] *Όπ.π.*, σ. 170-171. Δεν υπάρχει η δυνατότητα στα μέλη της οργάνωσης να μελετήσουν μόνοι τους τη Γραφή, γιατί θεωρείται ασέβεια και περιφρόνηση εναντίον του Ιεχωβά. Η «αποκεκαλυμμένη αλήθεια του Ιεχωβά» ταυτίζεται με το περιεχόμενο των εντύπων του Μπρούκλιν. Βλ. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος, *Νεοφανείς Αιρέσεις, Καταστροφικές Λατρείες στο Φως της Ορθοδοξίας*, (Αθήνα: εκδ. Διάλογος, 1995), σ. 140.

[12] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 172-173.

[13] *Όπ.π.*, σ. 173. Πρβλ. Δ. Θ. Κόκορης, *Ορθοδοξία και Κακοδοξία (Αγιογραφικός έλεγχος)*, τ. Α', (Αθήνα: χ.ε., 1991), σ. 42-44.

[14] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 173-174. Παν. Μ. Τρεμπέλας, *Ο Χιλιασμός (Αναίρεσις των Αντιχρίστων Διδασκαλιών των Χιλιαστών)*, (Αθήνα: εκδ. Ο Σωτήρ, 1979⁸), σ. 26-27.

[15] Γεώργιος Φλωρόφσκυ, *Αγία Γραφή Εκκλησία Παράδοσις*, μτφρ. Δημήτριος Γ. Τσάμης, (Θεσσαλονίκη: εκδ. Π. Πουρναρά, 2003²), σ. 45.